

במחלקה לקשרים בינלאומיים בהסתדרות ובסוף תפקידי נסעתי לאזור למיין מועמדים לקורס חדש.

בחזרה למרכז אמריקה

באמצע שנת 1978, ההסתדרות נתבקשה, במסגרת שיתוף הפעולה שלה עם האגודים המקצועיים של ארצות-הברית, אשר פעלו במרכז אמריקה לעזרת האגודים המקצועיים הדמוקרטים שם, לשלוח יועץ ל"אנש" (האגוד המקצועי של איכרי הונדורס), אשר יפעל מהעיר סן פדרו סולה.

נשלחתי לשם עם כל המשפחה (הקהילה היהודית הייתה קטנה וילדינו למדו בבית הספר הבינלאומי. גם שם דאגנו בימי שישי בערב לפקוד את בית הכנסת לשם מצווה-הבטחת קיום מנין מתפללים).

ניסיוני בחיי הקיבוץ וזה שרכשתי במרכז לאמל"ט, בקורסים השונים הקשורים לנושא הקואופרציה עזרו לי בשליחות זו. שם, בסן פדרו סולה, שושנה החליטה, בזמנה הפנוי, להתחיל ללמוד ציור והמשיכה בכך גם כשאחרי שנה הוחלט שנעבור כולנו לקוסטה ריקה, בה המשפחה תגור. אני פעלתי במספר מדינות: קודם בקוסטה ריקה כיועץ לקונפדרציה הקוסטרקאית של פועלים דמוקרטיים, בחלק הקשור לקואופרציה החקלאית ולאחר מכן באל סלוודור כיועץ לאגודה הקהילתית הסלוודורנית.

האחראי לפרויקט הזה, מטעם האיגודים האמריקאים היה מייק המר, אינטליגנטי, חמים ואידיאליסט, אשר לאחר בקורו בארץ ובהסתדרות, התלהב משיתוף פעולה איתנו, יצר את הקשר ובקש את עזרתנו. במשך השבוע גרתי במלון "שרתון" באל סלוודור ובסופי-שבוע טסתי לקוסטה ריקה, למשפחה.

בשהותנו בקוסטה ריקה זכינו ב-2 ביקורים חשובים: ירוחם משל, אז מזכיר כללי של ההסתדרות ובפברואר 1980 אירחנו את חבר הכנסת מיכה חריש שעברו ארגנטי, נוסף לפגישות שונות, הופעה בפני מליאת הפרלמנט ובו נשא נאום בעברית שתורגם על ידי לספרדית. שושנה דאגה לארגן בביתנו 2 קבלות פנים לאורחים הללו ובהן השתתפו אנשי ממשל ועוד אנשים חשובים מהציבוריות הקוסטרקאית.

אחרי שנתיים, עקב ויכוח על תנאי עבודתי, החלטתי לסיים את השליחות הזו. החלטה זו, בעצם, הצילה את חיי כי באחת מן הפגישות בין מייק המר לבין יושב-ראש האגוד הקהילתי הסלוודורני, באותו מלון שרתון, בלילה, בו הייתי אמור להשתתף לו המשכתי בשליחותי, התפרצו למלון כוחות מן הימין הקיצוני והרגו את שניהם (כנראה שאת מייק רצחו על מנת לא להשאיר עדים). באותו יום שהיינו בארץ בחופשת מולדת, אחרי שסיימנו שליחות זו וקבלנו הצעה של תה"ל (תכנון המים לישראל) להמשיך לגור בקוסטה ריקה ולעבוד באל סלוודור בפרויקט שלהם. באותן שנים התרחשו הרבה פעולות טרוריסטיות באל סלוודור ומשפחות השליחים לא יכלו לגור שם. תה"ל החתימה אותנו על חוזה של שנתיים והיה עלינו לייעץ לארגון "סנפ" (מרכז לאומי לפריון העבודה). ריכזתי את

הפרויקט ואיתי עבדו 3 מומחים מקולומביה מטעם תה"ל ויחד הקמנו את בית-הספר לדרגים מנהלתיים ובו קיימנו קורסים לניהול. הייתי האחראי, דאגתי לחלק המתודולוגי, הכנת תכניות על בסיס "למוד דרך מקרים", והקולומביאנים, שהיה להם הניסיון המקצועי הכינו את התכנים.

בתקופה שחינו שם, כשהמשפחה מפוצלת (אני במספר מדינות במרכז אמריקה: הונדורס, אל סלוודור וגוואטמלה והמשפחה בקוסטה ריקה), שושנה המשיכה בלימודיה בציור וגם הצליחה לקיים מספר תערוכות, אם כחלק מקבוצה ואם בתערוכת יחיד, כמו התערוכה הגדולה באולמי "אינס" (המכון הלאומי לבטיחות) שזכתה להדים חיוביים גם בתקשורת.

מההסתדרות למפלגה

חזרנו מהשליחויות הללו במרכז אמריקה, בהתחלת 1984, למחלקה לקשרים בינלאומיים בהסתדרות בה ניהלתי את המדור לאמריקה הלטינית. אחד מן הדברים שיזמתי ובצעתי לאורך עבודתי שם היה ארגון "יום השגרירים", מוקדש לשגרירים הזרים המשרתים בישראל ובהם הצגנו את הפעילות ההסתדרותית לגונויה, במשך יום שלם, הן על ידי הרצאות והן על ידי סיורים וביקורים במוסדות ההסתדרות. פעילות זו זכתה להדים רבים ובהשתתפות נאה של שגרירים. ניסיון זה העברתי גם למפלגת העבודה, כשב-1986 הוזמנתי לעבוד במחלקה לקשרי חוץ.

מיום בואי לארץ, כהמשך לחיים התנועתיים שלי, הצטרפתי למפלגת הפועלים הארץ-ישראלית (מפא"י) האחראית להקמת מדינת ישראל. בכל תקופת חיינו בקבוץ השתתפתי בפעילות מפלגתית, במיוחד בעת הבחירות הכלליות במדינה, בהן היינו יוצאים לעיר הקרובה, אשקלון, לחלק חומר הסברה על המפלגה.

בעצם, הקשר עם המחלקה במפלגה התחיל עוד בשנת 1969 כאשר אלחנן הרלב ששלח אותנו ב-1965 לקוסטה ריקה הציע שאחליף אותו בתפקיד ההתנדבותי שלו כמרכז הועדה לאמריקה הלטינית, ספרד ופורטוגל במחלקה, וזאת בתאום עם יושב ראש המחלקה, מיכה חריש ומנהל המחלקה, ישראל גת. נתתי את הסכמתי, המשכתי לעבוד בהסתדרות ובזמן הפנוי פעלתי בתפקיד זה במפלגה, בדאגה לקשר עם המפלגות האחיות בחוץ לארץ, וגם כמקבל ומארח את האורחים השונים שלהם.

מיכה וישראל הציעו, מיד בהתחלת עבודתי, שאצא לסיור לאמריקה הלטינית ובמשך 3 שבועות באתי במגע עם מנהיגים שונים של המפלגות האלה והדבר ביסס את הקשר שלנו איתם ומפלגותיהם. כך גם הכרתי מנהיגים שברבות הימים נבחרו לשרים ונשיאים בארצות השונות.

בפעילות הזו עשיתי פסק-זמן, כאשר נסענו לשליחות השנייה במרכז אמריקה, שם פעלנו מאמצע 1978 ועד התחלת 1984. לפני סיום השליחות קבלתי צלצול טלפוני מישראל גת שהתעניין אם בחזרתי ארצה מובטח לי מקום עבודה. עניתי בחיוב שאני חוזר לעבוד בהסתדרות, בקשרים בינלאומיים, אבל אחרי כשנתיים קבלתי הזמנה רשמית מהמפלגה להצטרף לעבוד אצלם ונתתי את הסכמתי. כך סיימתי את הפרק של העבודה